

1-16

17-52

33 - uit en de geest over de grote schare

iii

BIJBELSTUDIE

DE GEZALFDEN EN DE „MENSCHEN VAN GOEDEN WIL”

„En daarna zal het geschieden, dat ik Mijnen Geest zal uitgieten over alle vleesch, en uwe zonen en dochteren zullen profeteeren; uwe ouden zullen droomen droomen, uwe jongelingen zullen gezichten zien”. — Joël 2 : 28.

Jehova is het een groote vreugde, Zijn eeniggeboren Zoon een bruid te schenken. Deze bruid is geen individueel persoon, zij bestaat uit een lichaam of genootschap van navolgers van Zijn Zoon. Deze worden genomen uit de menschen, wier natuur de Zoon eens door middel van een wonder van Jehova, Zijn Vader, heeft aangenomen. Deze menselijke natuur heeft de Zoon opgeofferd in den dood; vanaf het oogenblik, waarop God Hem uit den dood opwekte, werd de Zoon een machtig geestelijk Schepsel, „het afschijnsel (Zijner) heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid” (Hebr. 2 : 14; 1 : 3). Hij is „het Beeld... des onzienlijken Gods, en Eerstgeborene aller kreaturen” (Col. 1:15). Opdat Hij deze toegewijde navolgers uit de menschheid als een reine maagd aan Zijn Zoon ten huwelijk zou kunnen geven, heeft Jehova God hen door Zijn levengevenden Geest verwekt tot een hoogere roeping. Zij werden geroepen tot Zijn kinderen, om de „bruid” van Zijn geliefden Zoon te worden (2 Cor. 11 : 2). De „bruids”-klasse bewijst haar liefde voor Gods Zoon door het voorbeeld na te volgen, hetwelk Hij hen nagelaten heeft, namelijk den getrouwen dienst voor God. — 1 Petrus 2 : 21.

2 Slechts die schepselen die door den Geest voortgebracht zijn, en hun getrouwheid in hun huwelijk met Gods hemelschen Zoon bewijzen door iedere hoerij en onreinheid van deze booze wereld te mijden, zullen naar den hemel gaan. Geen enkel ander schepsel onder de menschheid zou zulks kunnen, daar de hemel het rijk der geestelijke schepselen en de aarde de plaats voor schepselen van vleesch en bloed is. Deze twee staan lijnrecht in tegenstelling tot elkander: „Hetgeen uit het vleesch geboren is, (dat) is vleesch; en hetgeen uit den Geest geboren is, (dat) is geest” (Joh. 3 : 6). Evenals hun echtgenoot, aan Wien zij ten huwelijk worden aangeboden, moeten ook zij voortgebracht zijn door God, om zodoende tot de bruidsklasse te kunnen behooren; voorts moeten zij hun menselijke natuur afleggen opdat zij geboren kunnen worden in de opstanding ten leven in den geest met den geliefden Bruidegom; zooals een lid van de bruidsklasse verklaart: „En ik acht het recht te zijn, zoolang ik in dezen tabernakel ben, dat ik u opwekke door vermaning; Alzoo ik weet, dat de aflegging mijns tabernakels haast zijn zal, gelijkterwijs ook onze Heere Jezus Christus mij heeft geopenbaard. Doch ik zal ook naarstigheid doen bij alle gelegenheid, dat gij na mijnen uitgang van deze dingen gedachtenis moogt hebben” (2 Petr. 1 : 13—15). „Want wij weten, dat, zoo ons aardsche huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, (maar) eeuwig in de hemelen. Want ook in dezen zuchten wij, verlangende met onze woonstede, die uit den hemel is, overkleed te worden. Zoo wij ook bekleed (en) niet naakt zullen gevonden worden. Want

ook wij, die in dezen tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde; nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde. Die ons nu tot ditzelfde bereid heeft, is God. Die ons ook het onderpand [eerste bevestiging of waarborg] des Geestes gegeven heeft”. — 2 Corinthe 5 : 1-5.

3 Gedurende een periode van negentien eeuwen heeft Jehova God, de Vader, uit de menschheid de leden uitgekozen, die tezamen de bruidsklasse vormen. Na dezen aldus tot geestelijke kinderen voortgebracht te hebben, heeft Hij hen aan Zijn geliefden Zoon ten huwelijk gegeven, opdat zij met Hem in Zijn hemelsch leven en in de hemelsche voorrechten zouden deelen. Zij zijn de uitverkorenen Gods. De „bruid” is een klasse, welker ledenaantal beperkt is tot 144000 (Openb. 7 : 4-8; 14 : 1, 3). Aan het einde der wereld, waarin wij thans leven, vertoef nog slechts een overblijfsel hiervan op aarde, hetwelk echter groot genoeg is om het ledenaantal van de bruid voltallig te maken.

4 Toen Jezus Christus op aarde was als een mensch van vleesch en bloed, stelde Zijn vriend, Johannes de Dooper, Hem aan zijn eerste navolgers voor. Johannes zeide: „Ik ben de Christus niet; maar dat ik voor Hem heen uitgezonden ben. Die de bruid heeft, is de bruidegom, maar de vriend des bruidegoms, die staat en hem hoort, verblijdt zich met blijdschap om de stem des bruidegoms. Zoo is dan deze mijne blijdschap vervuld geworden. Hij moet wassen, maar ik minder worden” (Joh. 3:28-30). De discipelen van Johannes namen in aantal af, terwijl de discipelen van Christus door de eeuwen heen toenamen, en wel totdat het overblijfsel uit genoeg leden bestaat, om de leemten in de bruidsklasse aan te vullen. De huwelijksvoltrekking tusschen den Bruidegom en Zijn bruid vond plaats nadat Hij door Zijn Vader op den troon werd geplaatst om te heerschen. De Bruidegom zit aan de rechterhand van God, als Zijn Zoon, op den troon om te heerschen, en om degenen die zich tegen deze goddelijke Regeering verzetten, te vernietigen en hen, die jegens, God en Zijn Christus van goeden wil zijn en Gods wetten en richtlijnen gehoorzamen, het eeuwige leven te schenken. De waarheid aangaande de levengevende Regeering wordt voorgesteld door een rivier, voortkomende uit den troon van God en Zijn eens geofferden Zoon. Schijnbaar klein

- 1a. Wie is de bruid, die Jehova schenkt aan Zijn eeniggeboren Zoon?
- b. Hoe heeft Jehova haar aan Zijn Zoon ten huwelijk gegeven?
- 2a. Wie gaan er slechts naar den hemel; waarom geen andere schepselen?
- b. Wat moeten zij derhalve doen, zooals blijkt uit de woorden van Petrus en Paulus?
3. Gedurende welke periode heeft Jehova uit de menschheid de leden van de „bruid” uitgekozen? Uit hoeveel leden zal het lichaam bestaan?

van oorsprong, neemt zij in breedte en diepte zoodanig toe, dat zij een machtige rivier wordt. „En hij toonde mij eene zuivere rivier van het water des levens, klaar als kristal, voorkomende uit den troon Gods, en des Lams. In het midden van hare straat [van de stad]”. Openbaring 22 : 1, 2.

5 Zooals reeds herhaaldelijk in de kolommen van dit tijdschrift werd aangetoond, plaatste Jehova Zijn Zoon, het Lam in 1914 A.D., op den troon en zond Hem in het jaar 1918 tot den heiligen Tempel, om aldaar te oordeelen. Sedert deze gebeurtenis, dus na 1918, vond de huwelijksvoltrekking tusschen den Bruidegom en Zijn bruid plaats, en wel bij de opstanding van de getrouwe leden der bruid, die in den dood sliepen. De profetie uit Ezechiël 47 : 1-5, alsmede Openbaring 22 toonen aan, dat het ook sedert 1918 is, dat de rivier der levengevende wateren vanuit den troon in den Tempel of het huis Gods haar loop begon. De profetie in Joël 3 : 18, sprekende over den dag des Heeren Jehova's, welke in 1914 begonnen is, verklaart 't als volgt: „En het zal te dien dage geschieden, dat de bergen van zoeten wijn zullen druipen, en de heuvelen van melk vlieten, en alle stroomen van Juda (vol) van water gaan; en er zal eene fontein uit het huis des HEEREN uitgaan, en zal het dal van Sittim [de drooge, onvruchtbare vallei] be-wateren”.

6 Al deze schoone, symbolische profetieën toonen aan, hoe de waarheid in steeds toenemende mate moet voortstroomen ten einde de stervende menschheid de boodschap te brengen, die tot het eeuwige leven leidt. Jehova God, gezeten op Zijn troon, is de eeuwige Bron des Levens. Zijn getrouwe Zoon, Die als het Lam Gods geofferd werd opdat de gehoorzame menschheid het eeuwige leven zou verkrijgen, is de Eenige door Wien het leven gegeven wordt aan degenen, die zulks gelooven en aanvaarden. „En dat is de getuigenis, (namelijk) dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft; en ditzelve leven is in Zijnen Zoon” (1 Joh. 5 : 11). Zie ook Romeinen 6:23.

7 De Zoon Gods zendt tot degenen, die het leven zoeken, de uitnoodiging, om tot het levende water der waarheid te komen. Gods Zoon is thans een machtige Geest, hetgeen beteekent dat Hij voor de menschheid onzichtbaar is. Hoe bereikt dan de uitnoodiging tot het eeuwige leven de „mensen van goeden wil”? Het symbolische visioen uit Openbaring 22 : 17 wil zeggen, dat de „bruid” zich met den Geest vereenigt, om de genaderijke uitnoodiging aan hen te doen toekomen, die versmacht van dorst naar het water der levengevende waarheid. „De Geest en de Bruid zeggen: Kom!” Aangezien er nog een overblijfsel van de door den Geest verwekten die den Bruidegom ten huwelijk werden gegeven, op aarde vertoeft, en met de menschheid dezer stervende wereld in onmiddelijk contact staat, zijn het de leden van dit overblijfsel, die de boodschap van den Bruidegom ontvangen. Zij geven deze boodschap door aan allen die „hooren”, d.w.z. die met een geloovig hart naar de boodschap luisteren, met den wensch, haar aan te nemen en te „komen”. Hoe ontvangt nu het overblijfsel de boodschap, zoodat het deze kan verkondigen? Dit geschiedt door den Geest of de werkende kracht, welke God door Zijn Zoon, den Bruidegom, uitoefent.

8 De boodschap is afkomstig van God en moet door Zijn Zoon aan Zijn aardsche dienstknechten overgebracht worden. Het overblijfsel heeft uit zichzelf geen macht, om iets uit te leggen. „Dit eerst wetende, dat

geene profetie der Schrift is van eigene uitlegging; Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens menschen, maar de heilige menschen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben (ze) gesproken” (2 Petr. 1 : 20, 21). Het ontvangen van deze boodschap door het overblijfsel werd mogelijk gemaakt door het feit, dat God de profetieën betreffende de Regeering van Zijn geliefden Zoon en de zegeningen, die deze Regeering allen „mensen van goeden wil” zal brengen, in vervulling deed gaan. Voorts gaf God door middel van Zijn werkende kracht of Heiligen Geest Zijn door den geest verwekte overblijfsel het begrip om de vervulling van zulk een profetie te kunnen onderscheiden. De Zijn Geest openbaart Jehova God Zijn eigen Woord aan Zijn getrouwe dienaren op aarde. „Immers, ons heeft God ze geopenbaard door den Geest. Want de Geest doorgrondt alles, zelfs de verborgenheden Gods”. — 1 Korinthe 2 : 10; Petrus Canisius Bijbel.

9 De goddelijke handelwijze ten gunste van het overblijfsel kan beter begrepen worden als men nagaat hoe God ten opzichte van de eerste leden van de bruidsklasse handelde. Zelfs op den dag dat de Bruidegom van Zijn navolgers heenging en ten hemel voer, begrepen zij nog niets aangaande Gods Koninkrijk. Zij dachten dat dit een aardsch koninkrijk was, hetwelk wederom aan de natie Israël gegeven zou worden. „Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israël het Koninkrijk weder oprichten?” vroegen zij. De Bruidegom verzekerde hun, dat zij zulks te bestemder tijd, namelijk als de Heilige Geest over hen gekomen zou zijn, zouden verstaan, ja, dat hun voorts nog meerdere onderwerpen welke de Theocratische Regeering betreffen, duidelijk zouden worden. Hierna zouden zij als Zijn getuigen de boodschap prediken tot aan het einde der aarde (Hand. 1 : 1-9). Tien dagen daarna was het Pinksteren, een Joodsch feest, hetwelk vijftig dagen na Jezus' opstanding uit den dood gevierd werd. Op dien dag kwam de Heilige Geest over alle getrouwe discipelen, die te Jeruzalem bijeengekomen waren. Tegelijkertijd waren er vurige tongen boven hun hoofden zichtbaar en waren de discipelen plotseling in staat om de boodschap van God in vreemde talen te prediken, talen, welke zij nooit geleerd hadden. Een groote menigte, verschillende talen sprekende Joden, die door den ruischenden wind en verdere vreemde gebeurtenissen naar de plaats der bijeenkomst gedreven waren, hoorden de boodschap in haar respectievelijke talen verkondigd worden. Zulks was zoo'n ongewone gebeurtenis, dat velen geneigd waren dit aan de uitwerking van het gebruik van sterken drank toe te schrijven. — Handelingen 2 : 1-13.

- 4a. Welke rol speelde Johannes de Dooper met betrekking tot den Bruidegom, en welke gevolgen had dit met betrekking tot zijn eigen navolgers?
- b. Wanneer vond de huwelijksvoltrekking plaats, en wat kwam voort uit den troon van den Bruidegom?
5. Na welke gebeurtenis vond de huwelijksvoltrekking plaats, en welke gedeelten van de profetieën van Ezechiël en Joël zijn in vervulling gegaan sedert deze gebeurtenis?
6. Wat toonen al deze symbolische profetieën aan? Wie is de Bron en wie het Kanaal van de levengevende waarheid?
7. Wat is de Zoon van God thans? Hoe bereikt de uitnoodiging om te drinken, de „mensen van goeden wil”?
8. Van Wien is de boodschap afkomstig en hoe werd het mogelijk gemaakt dat het overblijfsel deze boodschap ontving?
9. Welk begrip hadden de eerste leden van de bruidsklasse zelfs op den dag van Jezus' hemelvaart nog ten opzichte van het Koninkrijk, en wanneer konden zij dit verstaan?

ZALVING

10 Hetgeen hier plaatsvond, was de vervulling van Jezus' woorden, welke Hij tot Zijn discipelen gesproken had, namelijk: „Verwacht de belofte des Vaders, die gij van Mij gehoord hebt; want Johannes dompelde wel in water onder, maar gij zult ondergedompeld worden in den heiligen geest, na weinige dagen” (Handelingen 1 : 4, 5; The Ephatic Diaglott; Luc. 24 : 49). Het vormde het begin van de onderdompeling in den Heiligen Geest van de leden der bruidsklasse. Het was het uitgesproken kenmerk hetwelk aantoonde, dat zij door God verwekt of wedergeboren waren, geboren uit water en geest en geworden tot geestelijke kinderen van God, tot Zijn geroepenen en uitverkorenen. Meer nog, het was een bewijs dat zij met den Geest Gods gezalfd werden en derhalve Gods gezalften waren. Dit komt overeen met de handelwijze van God ten opzichte van den Bruidgom aan den Jordaan. Toen Christus Jezus door Johannes de Dooper in het water van den Jordaan werd ondergedompeld, vond er een zichtbare manifestatie van den Geest of de werkende kracht Gods plaats, doordat deze „gelijk eene duif” op Hem nederdaalde, en doordat een stem uit den hemel weerklonk, door welchen Hij Jezus openlijk als Zijn Zoon erkende, zeggende: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb” (Matth. 3 : 16, 17). Dit beteekende niet slechts dat Jezus aanvaard werd als offerande, als het „Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt” het beteekende tevens, dat God Jezus door den Geest verwekt en Hem voortgebracht had als Zijn geestelijken Zoon en dat Deze voorts met Zijn Heiligen Geest gezalfd werd. Door deze zalving werd Jezus de CHRISTUS, hetgeen „Gezalfd” beteekent. Daarna getuigde Johannes de Dooper, dat Jezus de Zoon van God is. — Johannes 1 : 33, 34.

11 Later, toen er na Pinksteren jaren verlopen waren, getuigde de apostel Petrus van Jezus' zalving. Kort voordat Gods Heiligen Geest op de heidenen of niet-Joodsche bekeerden werd uitgestort, zeide Petrus: „Na den doop, welchen Johannes gepredikt heeft; (Belangende) Jezus van Nazareth, hoe Hem God gezalfd heeft met den Heiligen Geest en met kracht; Welke (het land) doorgegaan is, goedgevende, en genezende allen, die van den duivel overweldigd waren; want God was met Hem..... Dezen heeft God opgewekt ten derden dage, en gegeven, dat Hij openbaar zou worden; Niet al den volke, maar den getuigen, die van God tevoren verkoren waren, ons (namelijk),En heeft ons geboden den volke te prediken, en te betuigen, dat Hij is Degene, Die van God verordend is tot een Rechter van levenden en dooden [of: van het leven en den dood]”. — Handelingen 10 : 37—42.

12 Naar aanleiding van Zijn verwekking en zalving tot den geestelijken Zoon van God haalde Jezus in de Joodsche Synagoge te Nazareth Jesaja 61 : 1, 2 aan en zeide tot Zijn medeburgers: „De Geest des Heeren (is) op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden, om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van harte; Om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren. En Hij begon tot hen te zeggen: Heden is deze Schrift in uwe ooren vervuld” (Luc. 4 : 18, 19, 21). Wat Jezus betreft, Deze ontving de zalving, door welke Hem opgedragen werd te prediken, onmiddellijk nadat Hij door den Geest

verwekt was, na Zijn wijding om Gods wil te doen, hetgeen Hij door Zijn doop in het water symboliseerde, welke wijding door Zijn Vader aanvaard werd. Zijn Vader doopte Hem met den Heiligen Geest; na dezen doop hield Jezus met de timmermanswerkzaamheden, welke Hij te Nazareth verricht had, op, en begon het evangelie, zooals het in Jesaja 61 : 1, 2 beschreven staat, te verkondigen.

13 Ook vóór Jezus Christus vonden er zalvingen plaats; deze waren echter voor andere diensten. In verband met de offerandelijke aanbidding van Jehova God werd Aäron, de eerste hoogepriester van de natie Israël, alsmede al degenen die daarna denzelfden dienst verrichten, met heilige zalfolie gezalfd. Hierdoor werd hun opgedragen, de voorbeeldige priester van de natie Israël te zijn (Lev. 8 : 1—13; Exodus 30 : 22—33). Ook in verband met het Koninkrijk, om hetwelk de Israëlieten God verzocht hadden, werden de koningen van deze natie door een vertegenwoordiger van God, en wel een profeet of hoogepriester, voor hun dienst, als koning van deze natie, gezalfd. Wat David en Saul betreft, dezen werden voordat zij hun ambt uitoefenden, door den profeet Samuël gezalfd. Later werden de koningen pas met de zalfolie gezalfd, wanneer zij reeds in den koninklijken dienst aangesteld waren (1 Sam. 10 : 1, 17—23; 16 : 12, 13; 2 Sam. 2 : 1—4; 1 Kon. 1 : 32—39). De zalving van Jezus echter was de eerste zalving met Gods Heiligen Geest: Hij was aangesteld, om een hooger Priester dan Aäron te zijn en een grootere Koning, dan David of Salomo ooit was.

14 Hierna moet de zalving van de bruidsklasse plaatsvinden, deze komt echter niet alleen van God, doch ook van Jezus Christus. Dit werd voorzeggd door Johannes den Dooper, toen hij zeide: „Op Welken gij den Geest zult zien nederdalen, en op Hem blijven, Deze is het, Die in den Heiligen Geest onderdompelt” (Joh. 1 : 33; Emph. Diag.). Op Pinksteren verklaarde Petrus den verbaasden toeschouwers, dat hetgeen zij waarnamen, de doop van de getrouwe navolgers van Christus was met den Heiligen Geest. Petrus zeide: „Maar dit is het, wat gesproken is door den profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijnen Geest op alle vleesch; en uwe zonen en uwe dochters zullen profeteeren, en uwe jongelingen zullen gezichten zien, en uwe ouden zullen dromen droomen. En ook op Mijne dienstknechten, en op Mijne dienstmaagden, zal Ik in die dagen van Mijnen Geest uitstorten, en zij zullen profeteeren. En Ik zal wonderen geven in den hemel boven, en teekenen op de aarde beneden... En het zal zijn, dat een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden”. Vervolgens predikte Petrus, dat Jezus, Wien de Joden aan het hout hadden gehangen, Degene was, Die door den Heere Jehova tot Heere en Christus was aangesteld:

- 10a. Van welke onderdompeling vormde dit het begin, van welk feit was het het uitgesproken kenmerk en van welk bewijs?
- b. Hoe kwam dit overeen met de handelwijze van God ten opzichte van Jezus, en wat werd Deze?
11. Met welke woorden getuigde Petrus hiervan aan Cornelius?
12. Wat kon Jezus derhalve tot Zijn medeburgers zeggen, en wanneer werd deze opdracht aan Hem overgebracht?
- 13a. Welke zalvingen vonden er vóór Jezus Christus plaats, en tot wat dienden zij?
- b. In welk opzicht was de zalving van Jezus de eerste in zijn soort?
14. Van Wie moest hierna de zalving van Christenen komen, zooals Johannes de Dooper en Petrus op Pinksteren verklaarden?

„Dezen Jezus heeft God opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn. Hij dan, door de rechter(hand) Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort”. Petrus erkende dus, dat Gods Geest of werkende kracht voortkwam door Christus Jezus. — Handelingen 2 : 14—36.

15 Er waren velen, wier geweten geprikkeld werd, en tot dezen zeide Petrus: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen” (Hand. 2 : 37—40). Deze Bijbelsche beschouwingen leveren het bewijs, dat de navolgers van Jezus de zalving ontvingen, toen zij door God verwekt werden. Hoewel de geest op al het gewijde vleesch van Gods dienstknechten en dienstmaagden werd uitgestort, ondergingen zij dezen doop met den geest Gods niet als vleeschelijke schepselen. De bruid van Christus is geestelijk, of hemelsch; haar leden zijn door God als Zijn geestelijke kinderen voortgebracht, en op al dezen is de Geest uitgestort. Daar zij bij hun aanneming natuurlijk nog op aarde zijn, geschiedt hun doop of de uitstorting van den Geest op hen, terwijl zij nog in het vleesch zijn, en de Heilige Geest of werkende kracht Gods werkt door hun vleeschelijk lichaam. Dientengevolge kon de zalving met den Geest niet plaatsvinden, voordat degenen die zich aan God gewijd hadden, door Christus „wedergeboren” of „voor den hemel geboren” en aldus de geestelijke zonen van den hemelschen Vader werden. Alsdan ontvingen zij, evenals zulks bij Jezus het geval was, de zalving met den Heiligen Geest.

16 Ook bij verdere gelegenheden wordt aangetoond dat degenen, wier wijding aan God door Hem wordt aangenomen en die door Hem verwekt worden, de zalving met den Geest ontvangen. Bijvoorbeeld: In Cesaréa, ten huize van Cornelius, den hoofdman over honderd, vernam de eerste groep heidenen het evangelie uit den mond van Petrus; zij geloofden en aanvaardden het en op grond hiervan bekeerden zij zich. Hierna werd op al deze heidensche geloovigen den Heiligen Geest uitgestort. Het waarneembare bewijs hiervan was, dat zich aan hen het wonder dat met Pinksteren had plaatsgevonden, herhaalde, doordat zij in vreemde talen spraken, welke zijzelf niet kenden. Zekerlijk moeten zij op hetzelfde moment door den Geest verwekt worden zijn, aangezien de navolgers van Christus slechts als door God verwekte kinderen gezalfd worden. Zoo had men ook toen de Samaritanen bij de prediking van den evangelist Filippus geloofden en gedoopt werden, geen bewijs, dat zij vóór de komst van Petrus en Johannes verwekt werden. Dezen baden, dat de gewijde Samaritanen den Heiligen Geest mochten ontvangen; toen nu de apostelen de handen hadden opgelegd, ontvingen de geloovige Samaritanen inderdaad den Heiligen Geest. Hiermede was het bewijs geleverd, dat zij door den Geest Gods verwekt en gezalfd waren. — Handelingen 8 : 1—17.

17 Toen Paulus te Efeze aankwam, trof hij daarentegen zekere gedoopte geloovigen aan, die, zooals hij merkte, niet „wedergeboren” waren, daar zij de levensgevende waarheden niet kenden. Zij zeiden: „Wij hebben zelfs niet gehoord, of er een Heilige Geest is”. Wat volgde echter, toen zij de nieuwe waarheden die Paulus hun openbaarde, aanvaard hadden en wedergedoopt werden, ditmaal „in den Naam van den Heere Jezus”? „En als Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de

Heilige Geest op hen; en zij spraken met (vreemde) talen, en profeteerden. En alle dezen waren omtrent twaalf mannen” (Hand. 19 : 1—7). Thans waren zij waarlijk „geboren uit water [waarheid] en geest”. Het spreken in vreemde talen alsmede het profeteeren leverde het volkomen bewijs, dat zij met den Heiligen Geest gezalfd waren. Later schreef Paulus aan de gewijden of „heiligen die te Efeze zijn” wijzende op hun vertrouwen in Christus: „In Welken ook gij (zijt), nadat gij het woord der waarheid, (namelijk) het Evangelie uwer zaligheid, gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte; Die het onderpand [waarborg of garantie] is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid [in het hemelsche Koninkrijk]”. — Efeze 1 : 13, 14.

18 Te Corinthe in Griekenland vormde het Joodsche gehuwde paar, Aquille en Priscilla, bij wie Paulus woonde (Hand. 18 : 1—11, 18) ongetwijfeld de eerste bekeerden, die door de prediking van Paulus naar voren waren gekomen. Jaren later schreef Paulus aan de vergadering, die te Corinthe was opgericht, het volgende: „Maar Die ons met u bevestigt in Christus, en Die ons gezalfd heeft, is God; Die ons ook heeft verzegeld, en het onderpand [waarborg] des Geestes in onze harten gegeven” (2 Cor. 1 : 21, 22). Zij werden bevestigd of ontvingen de waarborg tot leden van den Christus. Zijn „lichaam” of Zijn gemeente, door de zalving met den Geest Gods. „Want gelijk het lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit ééne lichaam, vele zijnde, (maar) één lichaam zijn, alzo ook Christus. Want ook wij allen zijn door ééne Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot ééne Geest gedrenkt. Maar nu zijn er wel vele leden, doch (maar) één lichaam. Maar nu heeft God de leden gezet, een iegelijk van dezelve in het lichaam, gelijk Hij gewild heeft. En gijlieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder”. — 1 Korinthe 12 : 12, 13, 20, 18, 27.

19 Door de verwekking en zalving met den Geest of werkende kracht Gods wordt de gewijde gedoopt als een „nieuw schepsel” in het lichaam van Christus, en hij wordt een van degenen die aan Hem, den Grooten Bruidegom, ten huwelijk worden gegeven, ongeacht welke van de verschillende diensten in dit lichaam zij te vervullen hebben. Het is dus „één doop”, evenals er slechts één geloof en wat betreft hun roeping één hoop is; voorts is er één Hoofd over het geheele lichaam, namelijk Christus Jezus. Want God, Die den Heiligen Geest gegeven heeft, „heeft Hem [Christus Jezus] der Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen”. — Efeze 4 : 3—7; 1 : 22, 23.

15a. Wanneer ontvingen de Christenen volgens de Bijbelsche beschouwingen, de zalving, en wat voor schepselen waren zij, toen zij de zalving ontvingen?

- b. Waarom is dan de Geest op „alle vleesch uitgestort”?
16. Bij welke verdere gelegenheden in verband met Petrus en Filippus, de evangelisten, wordt aangetoond, dat de zalving na de verwekking komt?
17. Welk feit toont in het geval van Paulus hetzelfde aan? Welke woorden schreef Paulus later aan de Efezen, welke hetzelfde aantoonen?
18. Wie heeft de Christenen gezalfd, en hoe heeft Hij hen bevestigd of verzegeld in Christus?
19. Als wat wordt de gewijde gedoopt in het lichaam van Christus, en in hoeverre kan men zeggen, dat er slechts één doop is?

20 Als nu iemand, aldus gedoopt zijnde, God ontrouw wordt en in gebreke blijft zijn verantwoordelijkheid op zich te nemen, is hij aan zijn zalving ontrouw, en hij wordt buiten het „lichaam van Christus” geworpen. Hij verliest den Geest Gods alsmede Zijn verlichting en de leidende kracht, en verbeurt de dienstvoorrechten in het „lichaam”. Doch tot op den dag van zijn dood wordt hij verantwoordelijk gesteld voor het nalaten van de plichten van zijn verbintenis als gezalfde. Zulks werd geïllustreerd door het geval van Saul. Toen deze ontrouw werd, verliet de Geest Gods hem en werd een andere man, namelijk David gezalfd, om Saul's plaats in de voorbeeldige theocratie in te nemen. Als verbondsbrekers, die des doods schuldig zijn, ondergaan de ontrouwe gezalfden de straf der eeuwige vernietiging. Dit geschiedt omdat zij „eens verlicht geweest zijn, en de hemelsche gave [den Zoon van God als rantsoenoffer] gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw”, doch daarna afvallig geworden zijn en geweigerd hebben, de beloften van hun wijding ten uitvoer te brengen. — Hebreë 6 : 4—6.

21 De apostel Johannes was een van degenen, die bij de uitstorting van den Heiligen Geest Gods door Christus Jezus, hetgeen op Pinksteren geschiedde, aanwezig waren. Aan het einde van de eerste eeuw, toen hij een oude man en wellicht de laatst overgebleven apostel was, schreef hij het volgende: „Kinderkens, het is de laatste ure; en gelijk gij gehoord hebt, zal de antichrist komen, zelfs nu zijn velen antichristen geworden; waardoor wij weten dat het de laatste ure is. Zij zijn wel van ons uitgegaan, maar zij behoorden tot ons niet. Want indien zij tot ons behoorden, zoo zouden zij mét ons gebleven zijn. Doch aldus moest het openbaar worden, dat zij niet allen tot ons behooren. En gij hebt de zalving des Heiligen en bezit alle kennis [namelijk de kennis der waarheid]. Ik heb u niet geschreven omdat gij de waarheid niet kent, maar omdat gij haar kent en geen leugen uit de waarheid is. Wie is de leugenaar indien niet hij die loochent dat Jezus de gezalfde is..... Dat is de antichrist, die den Vader en den Zoon loochent..... Dit heb ik u geschreven met het oog op hen die u op een dwaalspoor brengen. En wat u aangaat, in u blijft de zalving die gij van hem ontvangen hebt, en gij hebt niet nodig dat iemand u leert; maar zooals zijn zalving u over alles onderwijst — en dat is waarachtig en geen leugen — zooals [zij] u geleerd heeft, blijft zoo in Hem [Christus Jezus]”. — I Johannes 2 : 18—27; Emph. Diag.; Utr. vert.; Leidsche vertaling.

22 Johannes schreef hier dus aan de gezalfde klasse. Uit wie was deze klasse samengesteld? Slechts uit oudere broeders? Dit blijkt geenszins uit de wijze, waarop de apostel zich tot hen richtte: „Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil. Ik schrijf u, vaders, want gij hebt (Hem) gekend, Die van den beginne is. Ik schrijf u jongelingen, want gij hebt den booze overwonnen. Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend [Die u grootgebracht heeft door Zijn Geest]. Ik heb u geschreven, vaders, want gij hebt (Hem) gekend, Die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk, en het Woord Gods blijft in u, en gij hebt den booze overwonnen” (1 Joh. 2 : 12—14). Door allen, „kinderkens”, „vaders” en „jongelingen” op eenerlei wijze de zalving van den Heiligen Geest, als in hen wonend, te beschrijven, toont de apostel Johannes aan, dat op het moment waarop hij

door den Geest Gods verwekt wordt om een geestelijke zoon van God te worden, de gewijde dienaar van God gezalfd en met den Geest van het lichaam van Christus gedoopt wordt. Geholpen door den Heiligen Geest of de werkende kracht Gods moet hij, nu toenemen in de kennis der waarheid en de waardeering voor zijn zalving, alsmede in zijn bekwaamheid om alles wat hem door de zalving wordt opgelegd, tot het einde toe te volbrengen.

23 Wanneer iemand die gezalfd is, ontrouw wordt en de vergadering van de gezalfden verlaat, wordt hij een antichrist. Zijn heengaan vormt geen bewijs dat hij gelijk heeft en degenen die achterblijven, ongelijk hebben en de waarheid niet hebben. De Geest Gods die bij hun zalving over hen kwam en in hen woont, verlicht hen en schenkt hun de overtuiging, dat zij de waarheid hebben. Bovendien, de ontrouwe gezalfde wordt buitengeworpen uit het „lichaam” of de Theocratische organisatie, en wel door Christus Jezus, het Hoofd Zelf. De Geest Gods woont niet meer in dezen ontrouwe, en de ontrouwe niet meer in Christus, doch hij bewandelt in de duisternis het pad der dwaling, hetwelk tot onwaarheid voert. De ontrouwe is derhalve een antichrist. De getrouwen daarentegen van wie hij afgesneden en gescheiden werd, zijn geen anti-christenen, dezen blijven in Christus. Jezus voorzeide, dat in het „laatste der dagen”, aan het einde der wereld waarin wij thans leven, de „kwade dienst-knecht”-klasse zulk een antichrist zou vormen. — Mattheüs 24 : 48—51; Lucas 12 : 45—48.

DE TEGENWOORDIGE OPDRACHT

24 In oude tijden werd de schaapherder David door den profeet des Heeren gezalfd, om de zichtbare koning te zijn van de voorbeeldige theocratie der natie Israël. Christus Jezus werd, toen Hij door den Geest verwekt was, door Gods Geest aan den Jordaan gezalfd om Koning van de ware Theocratie te zijn. Gedurende Zijn verblijf op aarde heeft Hij Zijn heerschappij niet uitgeoefend, ook heeft Hij den vijand niet vernietigd, noch het paradijs op aarde hersteld, zelfs niet nadat Hij, ten hemel opgevaren zijnde, in de tegenwoordigheid van God was.

25 Wat was dan feitelijk het doel van Jezus' zalving, toen Hij op aarde was? Door deze zalving werd Hem opgedragen als Gods Vertegenwoordiger te handelen en het evangelie van de komende rechtvaardige Regeering te verkondigen. De profetie van Jesaja 61 : 1, 2 welke oorspronkelijk in Hem vervuld werd, zeide over Hem: „De geest des Heeren Jehova is op mij, omdat Jehova mij gezalfd heeft de goede tijding te prediken den zachtmoedigen; Hij heeft mij gezonden om te verbinden de

20a. Wat gebeurt er met degenen, die bewijzen ontrouw te zijn als lid van het „lichaam”, en tot hoe lang wordt hij verantwoordelijk gesteld?

b. Hoe werd dit geïllustreerd door het geval van Saul, welke straf wacht hen en waarom?

21. Wat schrijft Johannes in zijn brief betreffende de zalving?

22a. Tot welke klasse schreef Johannes, en uit wie was deze samengesteld?

b. Wat wordt aangetoond door Johannes' beschrijving van hen allen, en wat moeten zij voortaan doen?

23a. Wat wordt iemand die de vergadering der gezalfden verlaat, en op welke wijze wordt er bepaald wie gelijk heeft en de waarheid bezit?

b. Wie wordt nu, volgens de voorspelling, aan het einde der wereld een antichrist!

24. Tot wat waren David en Jezus respectievelijk gezalfd, en wat had dit te maken met het actief aanvaarden van het heerscherschap?

gebrokenen van hart, en vrijheid uit te roepen den gevangenen, opening der gevangenis voor de gebondenen; om het jaar van Gods gunst aan te kondigen en den dag der wrake onzes Gods, om alle treurigen te troosten" (Amer. herz. vert.). De bedoeling hiervan was, dat de gezalfde Jezus de prediker van deze blijde boodschap zou zijn. Hij moest een getrouwe en waarachtige Getuige voor Jehova God zijn. De gezalfde navolgers van Christus Jezus zijn met Christus tot mede-erfgenamen van de koninklijke heerlijkheid gemaakt. De zalving met Gods Geest legt hen echter de verplichting op, om gedurende hun verblijf op aarde getuigen van Jehova te zijn, te prediken, en getuigenis af te leggen van Zijn Theocratische Regeering.

26 Toen Jezus op aarde vertoefde, was Hij getrouw in het nakomen van datgene, waartoe Hij gezalfd was. Derhalve spreekt het laatste boek van den Bijbel over Hem als „van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de dooden, en de Overste der koningen der aarde, de Amen, de trouwe, en waarachtige Getuige, het Begin der schepping Gods" (Openb. 1 : 5; 3 : 14). Alle getrouwe apostelen, waren evenals Paulus, trouwe getuigen van Jehova, zooals Christus dit in de eerste plaats was. Paulus was nauwgezet in het uitvoeren van zijn zalving welke hem oplegde te prediken; hij zeide: „Hoe ik niets achtergehouden heb van hetgeen nuttig was, dat ik u niet zou verkondigd en u geleerd hebben, in het openbaar en bij de huizen; Betuigende, beiden Joden en Grieken, de bekeering tot God [Jehova] en het geloof in onzen Heere Jezus Christus" (Hand. 20 : 20, 21). Alle leden van Christus' bruid zijn krachtens hun zalving verplicht om getuigen voor Jehova en de rechtvaardige Regeering te zijn, waaraan zij met Jezus, den Bruidegom, ter rechtvaardiging van Jehova's Naam een aandeel zullen hebben (1 Cor. 9 : 16). Een dergelijke verplichting rust ook op het overblijfsel van de „bruids"-klasse op aarde. Om deze reden heeft het overblijfsel met vreugde den schriftuurlijken naam „Jehova's getuigen" aangenomen en handelt het hiernaar (Jes. 43 : 10, 12 : 44 : 8). Dientengevolge moeten zij thans tot alle „mensen van goeden wil" op aarde zeggen: „Kom".

VOLLEDIGE UITSTORTING

27 Uit de woorden welke Petrus op Pinksteren uitsprak, waarbij hij op de profetie van Joël 2 : 28-32 steunde, blijkt duidelijk, dat deze profetie toen nog niet ten volle in vervulling was gegaan, daar de „teekenen" en „wonderen", welke God volgens de profetie zou verrichten, niet plaatsvonden. In welken tijd was het dan, dat de volledige vervulling van Joël 2 : 28-32 geschiedde? Volgens de met de profetie overeenkomende, algemeen bekende feiten, geschiedde dit vanaf het jaar 1919.

28 Zooals hierboven vermeld werd, kwam de Bruidegom in 1918 n. Chr. als Rechter tot den geestelijken Tempel. De lichaamsleden van Christus, die als „levende bouwstenen" hun trouw tot in den dood bewezen hadden, werden uit den dood opgewekt en in den levenden tegenbeeldigen Tempel opgenomen. Bij deze vereeniging van de uit den dood opgestane leden der bruid met het Lam, den Bruidegom, begon het huwelijk zich te voltrekken (Openb. 19 : 7-9; 21 : 2, 9, 10). De tijd was aangebroken, waarop de Geest en de bruid konden zeggen: „Kom", want vanuit den Tempel en den troon van God en Christus, namelijk de opgerichte Theocratie, begon het water des levens als een rivier te stroomen.

29 Nochtans getuigde het duistere jaar 1918 van het feit, dat de natiën en koninkrijken der aarde met een „begin der weeën" gekweld werden, hetgeen toe te schrijven was aan den wereldoorlog. Terzelfder tijd werden degenen, die aan Jehova gewijd en door Zijn Geest verwekt en gezalfd waren, „gehaat van alle volkeren" om des Bruidegoms Naams wil. De vervolgingen welke tijdens den wereldoorlog tegen hen doorgevoerd werden, bereikten in 1918 hun hoogtepunt in wreedheid. Bij alle mishandelingen en andere gewelddadigheden en onverdraagzaamheden kwam nog, dat het hoofdkwartier van de bestuursafdeeling van hun „Genootschap" door godsdienstige vijanden en hun politieke en rechterlijke samenzweerders werd aangevallen, hetgeen tengevolge had, dat de officieele vertegenwoordigers van de uitgeversmaatschappij een zware straf werd opgelegd en in het tuchthuis werden opgesloten. Tegelijkertijd begon de „kwade dienstknecht"-klasse actief te worden en trok er op uit om zich aaneen te sluiten tot het antichristelijke werk, dat zich richtte tegen hun vroegere broeders, die trouw gebleven waren. De gedrukte uitgaven welke handelden over de rechtvaardige regeering van God en Zijn Zoon, den Bruidegom, werden door de politieke autoriteiten van deze wereld in de ban gedaan (of in beslag genomen en verboden). Velen bezweken voor den druk, welke door dit alles ontstond, en openbaarden zoodoende, dat zij geen deel vormden van het getrouwe overblijfsel.

30 Het getrouwe overblijfsel echter volhardde onder deze vurige beproeving, welke in 1918 door den Bruidegom-Rechter in Zijn Tempel toegelaten werd. Toch waren zij in de war gebracht door den loop der gebeurtenissen; zij gevoelden zich hierdoor onzeker en waren bevreesd voor de imponeerende wereldsche machten. Tengevolge hiervan werd het getuigeniswerk voor hetwelk zij gezalfd waren, lam gelegd en de lichtgevende lamp van Gods Geest doofde uit of was verborgen onder den korenmaat. De geest der zalving, welke zich openbaart door het getuigenis afleggen van de evangelische boodschap, was zwak onder hen. Openbaring 11 : 7-10 verklaart dan ook, dat het getuigeniswerk, waartoe zij geroepen waren, dood was, welke dood door den vijand was teweeggebracht, dien God toestaat tot het uiterste te gaan. Men herinnere zich echter, dat toen destijds de discipelen van Jezus in 33 n. Chr. door de Joodsche geestelijkheid verstrooid, hun vergaderingen ontbonden werden, en hun werk tot staan gebracht werd, er na de opstanding en de vervulling van Joël 2 : 28-32 spoedig een verandering plaats vond. Openbaring 11 : 11, 12 schrijft over het verdrukte overblijfsel in 1918: „En na die drie

- 25a. Wat was het eigenlijke doel van Jezus' zalving, toen Hij op aarde was?
- b. Welke verplichting legt de zalving aldus Zijn navolgers op, terwijl zij nog op aarde verblijven?
- 26a. Welke titel ontving Jezus, omdat Hij getrouw datgene nakwam, waartoe Hij gezalfd werd?
- b. Wat toonde de getrouwe levenswijze van Paulus aan ten opzichte van de verplichtingen der gezalfden, en welken naam heeft het overblijfsel destijds aangenomen?
27. Waarom was de profetie van Joël 2 : 28-32, toen nog niet ten volle in vervulling gegaan, en wanneer begon de volledige vervulling hiervan?
28. Wanneer was de bestemde tijd aangebroken voor de uitnodiging om te komen en te drinken en het levengedende water uit te reiken?
29. Welke toestanden ten opzichte van de natiën en Jehova's gezalfden hebben zich voorgedaan ten tijde van Jezus' komst tot den Tempel?

dagen en eenen halven, is een geest des levens uit God in hen gegaan; en zij stonden op hunne voeten; en er is groote vrees gevallen op degenen, die hen aanschouwden. En zij hoorden eene groote stem uit den hemel, die tot hen zeide: Komt herwaarts op. En zij voeren op naar den hemel in de wolk; en hunne vijanden aanschouwden hen".

31 Het overblijfsel, dat in zijn hart getrouw en met het verlangen bezielde was dat het getuigeniswerk voortgezet zou worden, was ten tijde van het jaar 1918 bedroefd en met diepen rouw vervuld, toen het waarnam dat het werk van Jehova en Zijn eeniggeboren Zoon doodelijk door Zijn vijanden doorstoken was. Hetgeen de vijanden het getuigeniswerk aandeden, deden zij ook Jehova en Christus aan; dit bleef in werkelijkheid hetzelfde, daar Dezen voor het werk verantwoordelijk waren. Voor het overblijfsel was dit een bittere ontdekking. Zij herinnerden zich echter Jehova God en Zijn woord der belofte en zij begonnen te smeeken om bevrijding en de wederoprichting van het getuigeniswerk. Toen begon Zacharia 12:10-14 en 13:1 aan het getrouwe overblijfsel van het geestelijke Israël in vervulling te gaan, namelijk: „Over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden (smeekingen; Leidsche vert.); en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als (met) de rouwklage over een eenigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over eenen eerstgeborene. Te dien dage zal te Jeruzalem [Gods gezalfden op aarde, die door den geest verwekt zijn] de rouwklage groot zijn Te dien dage zal er eene Fontein geopend zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinigheid".

32 Het getrouwe overblijfsel bad om reiniging van zijn zonde, welke bestond uit werkeloosheid ten opzichte van zijn zalving, en voorts om zuivering van zijn onreinheid, bestaande uit de vrees voor het verbonden leger der vijanden. De Heere God verhoorde hun smeekingen, en wel door Christus Jezus in den Tempel. In het voorjaar van 1919 bewerkstelligde Hij, dat de officieele vertegenwoordigers van het Genootschap, die gevangen zaten, uit hun onvrijwillige beperking werden bevrijd, hetgeen onmiddellijk gevolgd werd door hun invrijheidstelling. Terstond werden maatregelen getroffen om het getuigeniswerk te doen herleven. In den zomer van het jaar 1919 werd de grootste vergadering der door den geest verwekte gezalfde Christenen belegd. Kort voordien had de Heere door Zijn Geest de getrouwe gezalfden gereinigd van hun onreinen geest van vrees, en wel door middel van de waarheden die in het tweede artikel „Gezegend zijn de Onbevreesden" bekend werden gemaakt. Ook het onderwerp van de lezing, welke de president op deze vergadering hield, heette: „Gezegend zijn de Onbevreesden".

33 Tengevolge van deze waarheden dezer geestelijke bijeenkomst ter hernieuwing van de activiteit in den dienst van God, nam de uitstorting van den opwekkenden en leidenden geest voor Jehova's getrouw overblijfsel betreffende Gods onbevreesden dienst, een aanvang; dit vormde de laatste vervulling van Joël 2:28-32: „En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijnen Geest zal uitgieten over alle vleesch, en uwe zonen en uwe dochteren zullen profeteeren; uwe ouden [de kwade dienstknechtklasse] zullen dromen dromen, uwe jongelingen zullen gezichten

zien; Ja ook over de dienstknechten, en over de dienstmaagden, zal Ik in die dagen Mijnen Geest uitgieten. En Ik zal wonderteekenen geven. En het zal geschieden, al wie den Naam des HEEREN zal aanroepen, zal behouden worden; want op den berg Zions en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk als de HEERE gezegd heeft; en dat, bij de overgeblevenen, die de HEERE zal roepen". — Zie ook Ezechiël 11 : 19; 18 : 31; 36 : 26,27; 39 : 29.

34 Dit wil niet zeggen dat de leden van het getrouwe, door den geest verwekte overblijfsel niet gezalfd werden op het moment waarop een ieder van hen afzonderlijk, en wel vóór het jaar 1919, door den Geest verwekt werd. De doop met den Geest heeft door alle eeuwen heen plaatsgevonden, vanaf Pinksteren in 33 n. Chr. en wel bij allen, die de waarheid van Zijn Woord bezaten, zich door Christus volkomen aan Hem gewijd hadden en uit „water en geest" geboren werden. Hieruit blijkt, dat de gebeurtenis in 1919 het volgende beteekende: De geest of de opwekkende, versterkende en bezielende actieve kracht Gods, welke op het gezalfde overblijfsel van God werd uitgestort, vernieuwde hun voorrechten en verantwoordelijkheden van den dienst. Dit vormde echter nog niet het hoogtepunt van de uitstorting van den Geest. En waarom niet? Omdat bij de komst van den Bruidgom tot den Tempel het oordeel van het huis Gods begon (1 Petr. 4 : 17). Tengevolge van het uitwerpen van de „kwade dienstknechtklasse", die voor geen enkelen dienst in gemeenschap met den „getrouwen en voorzichtigen dienstknecht" waardig bevonden werd, ontstonden leemten onder het overblijfsel van de „bruid" van Christus. Ten einde nu het volledige aantal leden van de bruidsklasse, namelijk 144000, te behouden, moesten deze leemten aangevuld worden. Om deze redenen werden velen van degenen, die de waarheid ontvingen en zich voor den dienst voor God gewijd hadden, door Christus aangenomen en door Zijn Geest verwekt; hierna werd de Heilige Geest over hen uitgestort, welke hen zalfde en doopte in het lichaam van Christus. Zulks geschiedde in het jaar 1922.

35 Een verdere groote vergadering, welke plaatsvond in den nazomer, maakte 1922 tot een bijzonder jaar. Ook deze vergadering was internationaal en vond op hetzelfde tijdstip plaats als die van 3½ jaar daarvoor. Gedurende deze bijeenkomst van gezalfden, met inbegrip van degenen, die er pas bijgevoegd waren, nam de geest van den ijver voor Jehova's dienst, alsmede de waardeering voor de waarheid dagelijks toe, tot hij zijn hoogtepunt bereikte op den 2den September, welke bekend was als „De Dag". Op dezen vierden dag van het congres hield de president van het Genootschap een belangrijke toespraak over het hoofdthema: „Het Koninkrijk". In deze lezing werd de nadruk gelegd op het feit, dat de Koning gekomen is, en voor de eerste maal werd,

30. Hoe was tengevolge hiervan de geest der zalving onder de gewijden, en hoe beschrijft Openbaring 11: 11,12 den toestand van het overblijfsel?

31. Hoe begon de profetie van Zacharia 12 : 10-14 en 13 : 1 aan het getrouwe overblijfsel in vervulling te gaan?

32a. Om wat bad het getrouwe overblijfsel, en hoe heeft Jehova hun smeekingen verhoord?

b. Hoe begon de reiniging?

33. Wat begon, in overeenstemming met de profetie, op het overblijfsel uitgestort te worden?

34. Wil dit zeggen, dat de leden niet vóór 1919 gezalfd werden? Wat beteekende dan de gebeurtenis in 1919, en waarom vormde zij nog niet het hoogtepunt van de uitstorting van den Geest?

gegrond op de Schrift en de gebeurtenissen, het bewijs geleverd, dat de Koning Christus Jezus in 1918 tot Zijn Tempel gekomen en met het oordeel begonnen was, voorts dat voor Jehova's gewijde volk de tijd aangebroken was om 'op te staan en in glans te stralen', door met gereinigde lippen de boodschap uit te roepen (Jes. 6 : 1-11; 60 : 1,2). De toespraak van den spreker bereikte haar hoogtepunt, toen hij zeide: „Geloofst gij dat de Heere thans in den Tempel is en de natiën der aarde oordeelt? Geloofst gij, dat de glorierijke Koning begonnen is te heerschen? [Kreten van een eenstemmig „Ja”! stegen op uit de menigte, hetgeen klonk als een machtig gedonder]. Keert dan terug naar het arbeidsveld, gij zonen van den Allerhoogsten God! Omgord u met uw wapenrusting! Weest nuchter en waakt en weest zeer vlijtig en moedig. Zijt getrouwe en waarachtige getuigen voor den Heere. Gaat voorwaarts in den strijd totdat elk spoor van Babylon verdwenen is. Verkondigt de boodschap wijd en zijd, want de wereld moet weten dat Jehova God en dat Christus Jezus de Koning der koningen en de Heere der heeren is. Dit is een bijzondere dag, Ziet, de Koning heerscht! Gij zijt Zijn officieele vertegenwoordigers, belast met de openlijke bekendmaking hiervan. Daarom: Verkondigt, verkondigt, verkondigt den Koning en Zijn Koninkrijk!”

36 Deze oproep tot activiteit in den dienst was geweldig. En des Heeren Geest om te dienen bezielde Gods volk en bereidde het voor, om zich in de komende dagen en jaren in den actieven velddienst openbaar te maken. Op dienzelfden dag besprak een andere spreker uitvoerig den tekst uit Psalm 118 : 24: „Dit is de dag, (dien) de HEERE gemaakt heeft; laat ons op denzelfden ons verheugen, en verblijd zijn”. Hij toonde aan, dat wij thans in den dag des Heeren, den profetischen „dag Jehova's”, leven en dat de tijd voor het laatste getuigenis tegen de „Christenheid” en vóór Christus, den Messias, is aangebroken. Twee dagen later sprak de president van het Genootschap op een openbare lezing tot een gehoor van 18.000 tot 20.000 menschen over het onderwerp: „Millioenen nu levende Menschen zullen nimmer sterven”. Tevens stelde hij een resolutie voor, getiteld „Een Uit-

daging aan de Heerschers der Wereld”, welke door de toehoorders met geestdrift werd aangenomen. Dit was de grootste vergadering, welke Gods volk ooit bijgewoond had, en zij vormde tevens de eerste van een serie van zeven jaarlijksche hoofdvergaderingen ter gelegenheid van welke aan het overblijfsel en de menschen van goeden wil resoluties voorgesteld en door hen aangenomen werden, met een soortgelijken belangrijken inhoud als die van het jaar 1922.

37 Niemand zal echter veronderstellen, dat de uitstorting van den Geest om Gods volk te zalven en aangaande de waarheid te verlichten, in 1922 ophield of voltooid werd. O Neen! „Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren”, waren de woorden van den Meester. Daar er sommigen waren, die niet volhardden, en afvielen, werd het voor den Heere noodzakelijk, de leemten welke onder de getrouwe leden ontstonden, aan te vullen. Dientengevolge werden nieuwe leden toegevoegd, en wel voornamelijk tot het jaar 1931; deze gewijden werden door God verwekt en gezalfd met den Geest, welke uitgestort was. Hierdoor ontstond voor dezen de verantwoordelijkheid, om tot in den dood getuigen van Jehova en verkondigers van Zijn Koninkrijk onder Christus te zijn. Het aantal leden van de bruid moet compleet zijn; indien er dus tengevolge van ontrouw een ledige plaats ontstaat, dan zal de Heilige Geest uitgestort worden op dengene die ingevoegd wordt ten einde de open plaats aan te vullen.

38 Door de voorafgaande paragrafen is het thans duidelijk geworden, dat de profetie van Joël 2 : 28, 29 slechts bij de leden van het „lichaam van Christus”, met inbegrip van het overblijfsel, haar vervulling zal vinden.

35. Welke gebeurtenissen vonden in het jaar 1922 plaats, en in welk opzicht bereikten dezen hun hoogtepunt?
- 36a. Door wat werd Gods volk beziel?
- b. Welke andere feiten maakten deze vergadering tot een veelbeteekenende gebeurtenis?
- 37a. Was de uitstorting van den Geest in 1922 geheel voltooid? Indien niet, waarom niet?
- b. Tot welke noodzakelijkheid voerde dit, en welke verantwoordelijkheid ontstond er voor de gezalfden?
38. In wie zal de profetie van Joël 2:28,29 haar vervulling vinden?

DE GEEST OP DE „MENSCHEN VAN GOEDEN WIL”

Wij zijn in den overgang van de oude wereld naar Gods nieuwe wereld der gerechtigheid. Als gevolg van de uitstorting van den Heiligen Geest, sedert de komst van den Bruidegom tot den Tempel, heeft het gezalfde overblijfsel van de bruidsklasse, tot de „mensen van goeden wil”, die het eeuwig leven verwachten in de nieuwe wereld, en wel hier op aarde, gezegd: „kom”. De uitnoodiging om te komen en te drinken van den stroom van het water des levens is toegenomen gelijk een aanzwellende rivier, een onweerstaanbare stroom, welke alle godsdienstige, politieke, commercieele en gerechtelijke vijanden van de „Christenheid” niet in staat zijn geweest af te dammen of droog te leggen. Door alle jaren heen is de machtige vloed der levengevende waarheid voortgevloeid, gedreven door den Geest van den Heere God. Sedert 1919 is de vloed van publicaties ge-

zwollen tot meer dan 450.000.000 Bijbelstudie-uitleggende boeken en brochures, tevens honderden millioenen tijdschriften, vrije tractaten en ontelbare andere gedrukte aankondigingen, benevens millioenen stuks gratis lectuur, aankondigingen met geluidsapparaten, radiouitzendingen, door het van huis tot huis gaan, door nabezoeken, opgerichte huisbijbelstudiën en door getuigenissen in de gevangenis, in gerechtshoven voor raden en wetgevende commissies, en dit in meer verschillende talen dan er gehoord werden in 33 n. Chr. op Pinksteren; en wel in 1939, in 88 talen. Dit geweldige getuigenis heeft den vijanden van de waarheid en van Gods Theocratie met vrees vervuld. In het aangezicht van de wreede totalitaire oppositie, is, door het kleine aantal gewijde knechten, vereenigd in Zijn „vreemde werk” tot openbaarmaking van de Theocratie, het werk volbracht ge-

worden: „Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijnen Geest (zal het geschieden), zegt de HEERE der heirscharen”. — Zacharia 4 : 6.

2 Tot wie zeggen de Geest en de bruid „kom”. Tot de menschen van goeden wil, dat wil zeggen tot diegenen die ooren hebben om te hooren en die dorstig zijn naar gerechtigheid en leven en wie den wil bezitten naar God te komen door Christus en hun dorst te lesschen met Zijn levengevende evangelische waarheid (Openb. 22 : 17). Doch merke op, dat zij niet alleen uitgenoodigd zijn om te drinken, maar ook bevolen zijn de uitnoodiging van den Geest en de bruid aan anderen over te brengen, opdat dezen niet verderven in den dag des oordeels der natiën. Het goddelijk bevel aan hen luidt: „Laat hen die hooren, komen”. Zij behoeven niet gezalft te zijn om onder dit bevel te staan, op allen die hooren en drinken is de vermaning van den Geest van toepassing. In het bijzonder sedert 1931 zeggen deze personen van goeden wil „die van het water des levens drinken”: „Kom”. In dat jaar maakte Jehova, door Zijn Geest of onzichtbare kracht der verlichting, duidelijk, dat de profetie van Ezechiël, hoofdstuk 9, betrekking heeft op deze menschen van goeden wil. Bij openbaarmaking van de uitnoodiging des Heeren door het overblijfsel van de bruidsklasse, worden zulke personen van goeden wil aan hun voorhoofden of zetel van het verstand geteekend, door de kennis der waarheid. Dit leidt hen er toe om zich aan Jehova God te wijden en zich openlijk te identificeren als zijnde aan de zijde van de koninklijke Regeering van Zijn Zoon. In Armageddon zullen Jehova's scherprechters geen enkele van zulke geteekenden slaan.

3 Met het voortschrijden der jaren, en doordat de dood hun aanviel, nam het aantal leden van het getrouwe overblijfsel af. Het aantal personen van goeden wil met geteekende voorhoofden overtreft vele malen het overblijfsel, dit zien wij bij het jaarlijksche avondmaal des Heeren. Zij verrichten thans het grootste gedeelte van den velddienst door het gaan van huis tot huis en de Bijbelstudiën in huis. Door Gods genade en zegen groeit het werk, en meer en meer komen en drinken er van het water des levens. Dit is een heerlijk feit te midden van het hoogtepunt van den oorlog; en hoe zal het zijn in de periode, gedurende welke het werk voorspoediglijk geëindigd zal zijn vóór het definitieve einde van deze wereld in Armageddon? In tegenstelling tot het geval van Johannes den Dooper en Jezus, moet het overblijfsel in aantal afnemen, omdat velen van hen hun aardsche loopbaan in getrouwheid beëindigen, terwijl het aantal der metgezellen van goeden wil van het overblijfsel voortdurend toeneemt met duizenden. — Micha 4: 1—5.

4 Maar de uitbreiding van het werk, die ieder jaar toeneemt, is niet te danken aan het groeiende aantal. De daden van het overblijfsel „het volk dat hun God kent” in den dienst van God werden door den Geest of de actieve kracht van God door Christus verricht (Dan. 11: 32). De Geest van den Almachtigen God rust krachtig op de toegewijde metgezellen van het overblijfsel. Dit beteekent niet dat zij voortgebracht zijn door den Geest Gods en dat zij moeten sterven en naar den hemel gaan. Het beteekent niet dat zij gezalft zijn met den Geest en tot leden gemaakt zijn van de bruidsklasse. Johannes de Dooper en Christus Jezus werkten eenige maanden samen in hetzelfde gebied en op beiden rustte de Geest Gods. Nochtans was Johannes de Dooper niet door den

Geest verwekt, maar in de opstanding zal hij een van de vorsten op aarde zijn. Aldus zal hij minder zijn dan de minste in het Koninkrijk der hemelen. Jezus integendeel, was verwekt en gezalft door Gods Geest. De leden van het overblijfsel zijn door God verwekt en worden onmiddellijk Zijn zonen, „geboren uit water en geest”. In de duizendjarige Regeering van Christus, zal Hij, de Bruidegom, de eeuwige Vader worden, van al degenen die hier op aarde het eeuwig leven zullen ontvangen.

5 Christus Jezus is nog niet aan de verwekking van kinderen begonnen. Dus zijn de gewijde personen van goeden wil, die thans uit de rivier van het levende water drinken, noch door Hem voortgebracht, noch getuigt de Geest Gods in hun hart en gedachten dat zij geestelijk aangenomen zijn. Ook beteekent de Heilige Geest geen hemelsche belooning voor hen, noch geeft Hij hen hoop door Gods Woord op een hemelsche geestelijke erfenis. Niettemin moeten zij aan de zijde van het verwekte en gezalfte overblijfsel staan in het geven van getuigenis voor Jehova God. Dan zal de „eeuwige Vader”, den Bruidegom, hen door de gunsten van Zijn rantsoenoffer willen rechtvaardigen tot het leven gedurende Zijn duizendjarige Regeering.

6 Zooals in oude tijden de Geest Gods kwam op Bezaleël, Othniël, Gideon, Simson, Jeftha, David, Elia en Elisa zonder dat zij door den Geest deelgenoot werden gemaakt tot het lidmaatschap in het lichaam van Christus, zoo ook op gelijke wijze is thans de Geest Gods op de toegewijde personen van goeden wil gekomen, die het bevel gehoorzamen en zeggen: „kom”. Zij handelen niet naar de handelwijze dezer wereld, maar volgens den Geest van Christus Jezus en houden zichzelf onbesmet van deze wereld. Zoolang zij getrouwelijk daarin volharden, zal de Geest van hen niet wijken, noch zal de verkondiging van het woord, die Hij hun in den mond gelegd heeft, van hen heengaan. Gelijk het profetisch den Bruidegom, Die groter is dan de profeet Jesaja en Die hun „eeuwige Vader” zal worden voorzegd werd: „Mijn Geest is op u en Mijne woorden die Ik in uwen mond gelegd heb, zullen niet heengaan uit uwen mond, noch uit den mond van uw zaad, noch uit den mond van uws zaads zaad, zegt Jehova van nu aan en in der eeuwigheid” (Jesaja 59 : 21); Am. Herz. vert.). Met „uws zaads zaad” worden klaarblijkelijk deze dienstknachten van goeden wil die leven ontvangen van den Zoon Gods gedurende Zijn duizendjarige Regeering, bedoeld die eeuwig leven op aarde ontvangen, nadat de bruidsklasse eeuwig leven verworven heeft in de hemelen door Christus Jezus.

- 1a. Wat heeft sedert de uitstorting van den Geest het gezalfte overblijfsel gezegd, en tot wie? b. Hoe is het werk van de uitnoodiging tot nu toe toegenomen, en hoe werd dit volbracht?
- 2a. Wat werd den genen bevolen die de uitnoodiging aanvaardden? b. Moeten zij gezalft worden om dit ten uitvoer te brengen? Sedert welke waarheidsopenbaring in het bijzonder hebben zij dit gedaan?
- 3a. Wie verrichten thans het grootste gedeelte van den „velddienst”? b. Welke vraag rijst er met betrekking tot de periode gedurende welke het werk voorspoediglijk geëindigd zal zijn en waarom?
- 4a. Aan wat is de uitgebreidheid van het verrichte werk te danken? b. Beteekent het dat, dat de metgezellen van het overblijfsel verwekt en gezalft zijn? En hoe is dit met betrekking tot Jezus en Johannes?
- 5a. Welke feiten bewijzen de boven vermelde punten? b. Wat moeten niettemin de metgezellen van de gezalften doen, ten einde gerechtigd te zijn tot het leven?
- 6a. Hoe werd de tegenwoordige werking van Gods Geest ge-

7 Het toenemende aantal metgezellen van goeden wil, of „andere schapen” des Heeren, hoort het gezalfde overblijfsel het nieuwe lied zingen, dat het Lam, de Bruidgom, Zijn bruid, de 144000 gekochten van de aarde, leert. Zij luisteren aandachtig en nemen het lied in zich op, in harmonie met het overblijfsel (Openbaring 14 : 1—4). Zij trachten niet de plaats van het overblijfsel in het „lichaam van Christus” in te nemen. Welke dienst de Bruidgom door Zijn bruid hen ook oplegt, deze personen van goeden wil nemen het vreugdevol aan, als maagdelijke metgezellen van de bruid en voeren dit getrouwelijk uit. Dit alles doende voor den Heere God en niet voor eenig schepsel. Door den Geest Gods vereenigen zij zich met het overblijfsel in het hooghouden van des Heeren banier der waarheid, tegen de godsdienst en tegen alle vijanden (Jes. 59 : 19). Elk jaar worden de vereenigde stemmen van deze „andere schapen” luider en sterker, wijl zij God dag en nacht dienen in Zijnen Tempel, heil toeroepend aan Zijn Koning met „palmtakken” en uitroepend: „redding is van onzen God Die op den troon gezeten is, en van het Lam”. Bij zulk een onbevreesd en getrouw getuigenis, ondersteund door den Geest des Heeren, tot aan den zegevierenden strijd van Armageddon, hebben zij getrouw hun aandeel aan de rechtvaardiging van Zijn Naam.

8 Een beknopt algemeen overzicht van het gebruik van het woord „geest” in de Heilige Schrift betreffende deze artikelen verscheen reeds in „De Wachtoren”, en hierin wordt Jehova beschreven als het groote geestelijke Wezen, dat de „Vader der geesten is” en van „alle vleesch”. Hij is de verwekker van de milliarden schepselen, die de onzichtbare hemelsche rijken bewonen, van welke Zijn eeniggeboren Zoon, Jezus Christus, het Hoofd is, zij worden allen „geesten” genoemd. Verder, omdat de actieve kracht, die Jehova gebruikt om Zijn volmaakten wil uit te voeren en toch resultaten voort te brengen, zichtbaar of merkbaar voor menschen is, wordt deze kracht ook „geest” genoemd, en omdat het altijd gebruikt wordt voor iets heiligs of rechtvaardigs, wordt het „Zijn Heilige Geest” genoemd. Deze Geest is overal in het heelal werkzaam en openbaart zich op verschillende wijzen en verschillende tijdstippen, nochtans is er maar één Heilige Geest. Gods Geest was werkzaam voor de voorbereiding van deze aarde als woonplaats der menschen. Het ontstaan van den mensch door de levenskracht of den Geest die van Jehova voortkwam; die veroorzaakte dat het menschen schepsel leefde, welke levenskracht onderhouden wordt door den adem van den mensch.

9 Voorafgaande aan den doop van Jehova's eeniggeboren Zoon, terwijl Hij nog op aarde was als een mensch, werkte deze Geest of actieve kracht van God op aardsche schepselen en veroorzaakte dat zij spraken, zagen of zich beweegden in overeenstemming met Gods wil; Zijn macht was onweerstaanbaar, zelfs voor de vijanden. Beginnende met Jezus, werd diezelfde Geest of kracht van den Allerhoogste gebruikt om gewijde mannen en vrouwen voort te brengen tot een hemelsche erfenis, en zij werden gezalfd door den Geest om hen in den dienst van God te brengen, verder om hen ter bestemde tijd te verlichten betreffende de waarheid van Gods woord. Deze Geest heeft hen geholpen om Gods wil te doen in deze tegenwoordige slechte wereld en hielp hen om hun roeping en verkiezing waar te maken.

10 Aan het einde van de wereld, nu er nog slechts

een overblijfsel op aarde is van hen die door God als zonen tot de hemelsche glorie zijn voortgebracht, heeft diezelfde Geest of actieve kracht van Jehova, den Heilige, gewerkt op menschen van goeden wil, welke de goede Schaapherder, Christus Jezus, nu vergadert aan de zijde van Gods Koninkrijk, evenzoo als Gods Geest werkte op getrouwe mannen en vrouwen vóór Christus Jezus. Zoo ook werkt thans deze Geest op deze „andere schapen” van den goeden Herder. Hoewel dezen niet voortgebracht, noch gezalfd zijn door Zijn Geest, werkt deze kracht of Geest op de gewijde getrouwen. In vereeniging met het overblijfsel brengt Zijn Geest een wereldwijd getuigenis, tot wanhoop van Gods vijanden, maar tot zegen van allen die de boodschap van Gods Koninkrijk hooren en tot verheerlijking en rechtvaardiging van Jehova's Naam en Woord.

illustreerd in oude tijden? b. Op welke voorwaarde zal de Geest met betrekking tot de verkondigingsvoorrechten van hen niet weggenomen worden zooals dit in Jesaja 59 : 21 beloofd wordt?

- 7a. Hoe verleen de metgezellen hun medewerking aan het overblijfsel, zonder hun de voorrechten te ontnemen? b. Hoe zullen zij aan de rechtvaardiging van Jehova's Naam een aandeel hebben?
8. Wat zijn beknopt de vergelijkende gebruiken van den term Geest in de Heilige Schrift?
9. Hoe heeft Gods Geest gewerkt op aardsche schepselen vóór Christus en ook nadien?
10. Op wien werkt de Geest ook nog in de dagen van het overblijfsel? En wat wordt hierbij volbracht?

GEL. MEDESTR.

Hierbij een fijne ervaring, waaruit we kunnen zien, hoe goed het is datgene te doen wat in de raadgeving is aangegeven, nl. gebruik je invloed bij vrienden en kennissen.

Door omstandigheden waren onze kinderen in aanraking gekomen met een buurjongen. Hetgeen zij ons over hem vertelden was voor mijn vrouw en mij aanleiding om hem uit te noodigen een kop koffie te komen drinken met de bedoeling hem getuigenis te geven (2 Kor. 12 : 16; N. Vert.). Het verliep precies, zoo als we gedacht hadden. Nog geen tien minuten was hij binnen of we hadden volop gelegenheid hem getuigenis te geven. Aangezien hij een onderduiker was, stelde hij zeer veel belang in Rom. 13 over de gestelde machten. Hij redeneerde als volgt: Indien de gestelde machten gevormd worden door de overheid, die thans over ons regeert, dan zou ik eigenlijk verplicht zijn mij te melden. Dank zij de informateur „Gestelde Machten” konden wij hem hierop nauwkeurig antwoorden. — 1 Petr. 3 : 15.

Hij was hierover zoo verbaasd, dat hij met een dominee is gaan praten, niet zoozeer om zijn raad te vragen, doch om dominee er op te wijzen, dat hij verplicht was de menschen te waarschuwen dat zij zich niet moesten melden. Het antwoord van dominee was als volgt: Ik zou je danken om in moeilijkheden te komen (Spr. 28 : 1). Hierop heeft hij dominee er op gewezen, dat de woorden van Paulus toch duidelijk er op wijzen wie de gestelde machten vormen, en dat de herders op wie de verantwoording voor hun schapen rust, toch de plicht hadden, ondanks de moeilijkheden, die hieruit zouden kunnen voortkomen, de menschen in te lichten. Het antwoord van den dominee was: Paulus was ook maar een mensch waarmede als het ware den Bijbel gelocchend werd. Hier ging dus Jer. 8 : 8, 9 in vervulling. Dit was voor den jongen man wel doende om te weten dat godsdienst uit den Duivel is (Rom. 8 : 28). Hierop volgden de gebruikelijke nabezoeken volgens Jer. 1 : 10, waarna hij op Mst. is gekomen. Dit alles heeft zich in zeer korten tijd afgespeeld. Daar hij geheel in de waarheid opgaat neemt hij steeds toe aan kennis en inzicht, en neemt al volop deel aan het getuigeniswerk. Deze maand heeft hij al dertig uur doorgebracht in den velddienst (Ps. 18 : 45). Zoo zien wij dus gel. brs. en zrs. hoe goed het is onder alle omstandigheden getuigenis te geven. Marc. 16 : 15 (K.B.).

Veel vreugde toegewenscht met Ps. 82 : 4.

Een medestrijder voor de Theocratie.